RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
25. februar 1992 *

I sag T-39/91,

Doris Herrmann, ansat ved Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse, bosiddende D-1000 Berlin 30, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse ved Marino Riva, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den af direktøren for Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse den 30. januar 1991 trufne beslutning om en ændret indplacering af sagsøgeren i lønklasse B5, løntrin 1, og om nødvendigt af den i notits af 21. februar 1991 indeholdte udtrykkelige beslutning om at afvise den administrative klage, som sagsøgeren indbragte den 30. januar 1991,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne D. A. O. Edward og C. P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Sagsøgeren, Doris Herrmann, blev i 1977 ansat ved Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (herefter benævnt »centret«) og indplaceret i lønklasse C1, løntrin 2. Fra 1984 til 1989 var hun sekretær for direktøren. Med virkning fra den 4. september 1989 blev hun tilknyttet afdelingen »Konferencer« i en ny tjenestegren, »Konferencer og Tolkning«, der var blevet oprettet i 1988. Den 10. marts 1989 ansøgte centrets direktør i overslaget over dettes indtægter og udgifter for regnskabsåret 1990 om opnormering af en C3-stilling til en B3-stilling. Denne ansøgning blev ikke imødekommet af budgetmyndigheden. Derimod blev en senere ansøgning om en opnormering af en C1-stilling til en B3-stilling for regnskabsåret 1991 imødekommet. I en håndskrevet notits af 21. december 1990, hvori han roste sagsøgeren for en rapport, som hun havde udarbejdet, tilføjede centrets direktør følgende:

»Deres ændrede indplacering i lønklasse B3 er endeligt godkendt i budgettet for 1991, som netop er vedtaget.«

2 Ved skrivelse af 3. januar 1991 meddelte Kommissionens Generaldirektorat »Personale og Administration« centrets direktør, at »det ikke vil være muligt at foretage en ansættelse i lønklasse B3«. Ved skrivelse af 30. januar 1991 meddelte direktøren sagsøgeren følgende:

»Jeg skal herved meddele Dem, at budgetmyndigheden har godkendt, at Deres stilling opnormeres fra en C-stilling til en B-stilling.

I overensstemmelse med de for Kommissionen gældende bestemmelser samt centrets hidtidige praksis vil De blive indplaceret i den laveste lønklasse i stillingsgruppe B, dvs. i lønklasse B5.

De vil fortsat oppebære C1-løn, men mister dog Deres ret til sekretariatstillæg.«

3 Ved skrivelse af 30. januar 1991 besvarede sagsøgeren direktørens skrivelse således:

»Jeg er blevet meget overrasket over Deres skrivelse af 30. januar 1991 (471/98208) og kan ikke acceptere Deres afgørelse. Jeg skal anmode om, at den pågældende administrative beslutning suspenderes.

Jeg agter at henvende mig til min fagforening i Bruxelles for at opnå juridisk bistand og iværksætte en klagesag, jf. artikel 43, stk. 2, og artikel 44, stk. 4.«

4 I endnu en skrivelse af 1. februar 1991 rettede sagsøgeren på ny henvendelse til direktøren, hvorved hun anførte følgende:

»Idet jeg henviser til:

— dokument XIV-8 vedrørende overslaget over indtægter og udgifter for 1991 (som jeg vedlægger et uddrag af)

— Deres håndskrevne notits af 21. december 1990 (som jeg vedlægger kopi af)

— og Deres skrivelse af 30. januar 1991 (som jeg vedlægger kopi af)

anmoder jeg Dem om at meddele mig den nøjagtige begrundelse for Deres ændrede beslutning, således at jeg kommer i besiddelse af fuldstændige oplysninger på dette punkt.«

5 Ved en håndskrevet notits af 21. februar 1991 tilsendte direktøren sagsøgeren en kopi af en skrivelse, som han samme dag havde fremsendt til formanden for Personaleudvalget, og hvori han meddelte denne, at det ikke var muligt at indplacere sagsøgeren i lønklasse B3.

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. maj 1991 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af centrets beslutning af 30. januar 1991 om en ændret indplacering af hende i lønklasse B5 og om nødvendigt af notitsen af 21. februar 1991, for så vidt denne indeholder en udtrykkelig beslutning om at afvise sagsøgerens klage af 30. januar 1991.

7 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at hun fra den 4. september 1989 har varetaget arbejdsopgaver, der svarer til en stilling i lønklasse B3. Centret var derfor forpligtet til at ændre hendes indplacering til denne lønklasse. Sagsøgeren anfører endvidere, at »tilbagekaldelsen« af »beslutningen« af 21. december 1990 var retsstridig, eller at der herved i hvert fald er sket tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

8 Sagsøgte har påstået sagen afvist med den begrundelse, at der hverken foreligger nogen forudgående klage eller nogen bebyrdende afgørelse. Med hensyn til sagens realitet har sagsøgte gjort gældende, at det var umuligt for centret at indplacere sagsøgeren i lønklasse B3.

9 Det bemærkes indledningsvis, at hvad angår ansatte, der er omfattet af vilkårene for personalet ved Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Rådets forordning (EØF) nr. 1859/76 af 29. juni 1976, EFT L 214, herefter benævnt »centrets ansættelsesvilkår«), hvilket gælder sagsøgeren, er reglerne om klageadgang fastsat i artikel 43 og 44.

10 Artikel 43 i centrets ansættelsesvilkår indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»2. Enhver person, der er omfattet af disse ansættelsesvilkår, kan for bestyrelsen indbringe en indsigelse mod en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham, hvad enten direktøren har truffet en afgørelse, eller denne har undladt at træffe en i ansættelselsesvilkårene foreskreven foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på tre måneder ...

3. De ansatte skal ved forelæggelse af ansøgninger og klager følge tjenestevejen, medmindre ansøgningen eller klagen vedrører tjenestemandens umiddelbart overordnede. I dette tilfælde kan den forelægges direkte for den nærmeste højere overordnede.«

Artikel 44 i centrets ansættelsesvilkår indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»1. De Europæiske Fællesskabers Domstol kan afgøre enhver tvist mellem centret og en af disse ansættelsesvilkår omfattet person om lovligheden af en akt, der indeholder et klagepunkt imod denne person efter artikel 43, stk. 2. I tvister, der angår pengebeløb, har Domstolen fuld prøvelsesret.

2. En klage kan kun antages til påkendelse ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, når:

— der for bestyrelsen i forvejen er indbragt en klage efter artikel 43, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist, og

— denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.«

11 Sagsøgte har gjort gældende, at de omhandlede to skrivelser fra sagsøgeren ikke kan anses som udtryk for en klage efter artikel 43, stk. 2. I sin første skrivelse af 30. januar 1991 anførte sagsøgeren, at hun agtede at rådføre sig med sine fagforeningsrepræsentanter for senere at indbringe en klage (»Ich beabsichtige, den in Artikel 43 Abs. 2 bzw. Artikel 44 Abs. 4 vorgesehenen Beschwerdeweg zu gehen«.) Denne skrivelse kan ikke anses som en klage. Sagsøgte har tilføjet, at skrivelsen ikke indeholder nogen argumenter til støtte for, at den anfægtede beslutning skulle være retsstridig. I den anden skrivelse af 1. februar 1991 anmodede sagsøgeren centrets direktør om at angive begrundelsen for sin beslutning, »således at [sagsøgeren kunne komme] i besiddelse af fuldstændige oplysninger på dette punkt«. Sagsøgeren har ikke i nogen af de nævnte skrivelser angivet, hvilke klagepunkter hun havde over for administrationen.

12 Da ingen af de i artikel 44, stk. 2, fastsatte betingelser således er opfyldt, må sagen afvises.

13 Sagsøgeren har gjort gældende, at direktørens skrivelse af 30. januar 1991 om hendes ændrede indplacering er den i sagen relevante bebyrdende afgørelse, jf. artikel 43, stk. 2, i centrets ansættelsesvilkår. Sagsøgerens skrivelse til direktøren af 30. januar 1991 er en klage herover. Hendes skrivelse af 1. februar 1991, hvorved hun fremsendte de som bilag hertil vedlagte dokumenter, var et supplement til denne klage. Hvad angår direktørens notits af 21. februar 1991 til hende udgør denne en udtrykkelig afvisning.

14 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at en ved Retten anlagt sag må afvises, træffe afgørelse ved begrundet kendelse

uden at fortsætte sagens behandling. Denne sag må antages på grundlag af sagsakterne at være tilstrækkeligt oplyst for Retten, hvorfor sagens behandling vil være at indstille.

15 Det bemærkes, at affattelsen af artikel 43 og 44 i centrets ansættelsesvilkår i det væsentlige er den samme som affattelsen af artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber. De principper vedrørende artikel 90 og 91, der fremgår af Domstolens praksis, må derfor finde anvendelse i denne sag. Det må efter denne praksis herefter lægges til grund, at har centrets bestyrelse truffet en beslutning, og denne er en bebyrdende afgørelse for en ansat, må den pågældende iværksætte klageproceduren i artikel 43, stk. 2, såfremt han eller hun vil opnå en annullation, omgørelse eller tilbagekaldelse af den bebyrdende afgørelse (jf. hvad angår den tilsvarende retspraksis vedrørende artikel 90 og 91 i vedtægten for EF-tjenestemænd herved Domstolens kendelse af 4.6.1987, sag 16/86, GP mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. s. 2409, og Domstolens dom af 3.2.1977, sag 91/76, Lacroix mod Domstolen, Sml. s. 225, præmis 10, samt Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, Rettens kendelse af 1.10.1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763, Rettens dom af 7.2.1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77, og Rettens dom af 22.2.1990, sag T-72/89, Bocos Viciano mod Kommissionen, Sml. II, s. 57).

16 Retten må herefter foretage en bestemmelse af den retlige karakter af de omhandlede skrivelser fra sagsøgeren, idet vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt en skrivelse skal anses som en klage, ifølge fast retspraksis (jf. bl.a. Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, og Rettens dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143) udelukkende henhører under den pågældende retsinstans og ikke kan afhænge af parternes opfattelse med hensyn hertil.

17 Det bemærkes, at sagsøgeren i sin skrivelse af 30. januar 1991 til centrets direktør, som hun gør gældende er en klage, udtrykte utilfredshed over direktørens skrivelse af 30. januar 1991, hvorved denne meddelte sagsøgeren, *at* budgetmyndigheden havde godkendt en opnormering af hendes stilling fra en stilling i lønklasse C til en stilling i lønklasse B, *at* sagsøgeren ville blive indplaceret i lønklasse B5, og *at* hun fortsat ville oppebære en løn svarende til lønklasse C1, uden sekretariatstillæg.

18 I denne første skrivelse af 30. januar 1991 fra sagsøgeren gav hun udtrykkeligt udtryk for, at hun ville rette henvendelse til sin fagforening for at opnå juridisk bistand, ligesom hun ville »iværksætte en klagesag, jf. artikel 43, stk. 2, og artikel 44, stk. 4« — dvs. en klageprocedure, men ikke et egentligt sagsanlæg ved Retten. Denne fortolkning af skrivelsen af 30. januar 1991 bekræftes af den senere skrivelse af 1. februar 1991, hvori centrets direktør blev anmodet om »at meddele mig den nøjagtige begrundelse for Deres ændrede beslutning, således at jeg kan komme i besiddelse af fuldstændige oplysninger på dette punkt«. Skrivelserne af 30. januar og 1. februar 1991 var således udtryk for en indledende anmodning om oplysninger med henblik på, at sagsøgeren kunne komme i besiddelse af fuldstændige oplysninger og indbringe en klage. Skrivelser af denne art kan ikke anses som klager.

19 Det bemærkes endvidere, at den håndskrevne notits af 21. december 1990, hvori centrets direktør gav udtryk for sin tilfredshed med sagsøgerens arbejde, hverken efter sit indhold eller sin form kan anses som udtryk for en beslutning, der kunne skabe individuelle rettigheder for sagsøgeren.

20 Sagen må herefter afvises.

Sagens omkostninger

21 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne dog selv deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 25. februar 1992.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand